

Johannes kijkt rond, zet de emmers op de grond en zegt : "Zijn jullie hier ? Welkom ! De Meester zal blij zijn u te zien. Kom, vooraleer de menigte aankomt. Er komen nu zoveel mensen !..."

Het zijn de drie herders, leerlingen van Johannes de Doper. Simeon, Johannes en Mattias volgen blij de apostel.

"Meester, hier zijn drie vrienden. Kijk" zegt Johannes terwijl hij in de keuken gaat waar een groot houtvuur vrolijk brandt, en een aangename geur verspreidt van hout en verbrande laurier.

"O ! Vrede zij jullie, vrienden. Wat zet jullie aan naar Mij te komen ? Een ongeluk met de Doper ?"

"Neen, Meester. Wij kwamen naar hier met zijn toelating. Hij stuurt U zijn groeten en vraagt U de leeuw, opgejaagd door de schutters, aan God aan te bevelen. Hij bedriegt zichzelf niet over zijn lot. Maar voor het ogenblik is hij vrij. En hij is gelukkig omdat hij weet dat Gij veel volgelingen hebt. Ook velen die voorheen bij hem waren. Meester... wij zouden ook bij U willen zijn, maar... wij verlaten hem niet graag, nu dat hij vervolgd wordt. Gij begrijpt ons..." zegt Simeon.

"Integendeel, daarom zegen Ik jullie. De Doper verdient eerbied en liefde."

"Ja. Gij hebt gelijk. De Doper is een groot man, en hij komt meer en meer voor als een reus. Hij is als de agave, die, wanneer zij zal sterven, een grote kandelaar vormt met de zeventvoudige bloem en gloed en geur. Daarop gelijkt hij. En hij zegt altijd : 'Ik zou Hem nog eens willen zien...' Hij wenst U te zien. Wij hebben die kreet van zijn ziel geplukt, en zonder het hem te zeggen, hebben we het naar U gebracht. Hij is de 'Boeteling' en de 'Onthouder' Profeet. En hij verkwijnt van heilig verlangen om U te zien en U te horen. Ik ben Tobias, of Mattias. Maar ik denk dat de aartsengel aan Tobit gegeven, niet van hem verschilde. Hij is vol wijsheid."

"Neen, we zijn niet alleen daarvoor gekomen. ² Doras, de farizeeër, kwam enkele dagen geleden naar ons om gezuiverd te worden. Maar de Doper weigerde hem de ritus met de woorden : 'Water zal niet indringen waar zulk een dikke korst zonden is. Eén Enkel kan u vergeven, de Messias'. Toen antwoordde hij : 'Ik zal naar Hem gaan. Ik wil genezen worden en ik denk dat die ziekte te wijten is aan Zijn spel'. Toen verjoeg hem de Doper zoals hij de duivel zou verjaagd hebben. Bij het weggaan, ontmoette hij Johannes, die hij kende sinds de tijd dat Johannes de gewoonte had naar Jonas te gaan, die in zekere zin met hem verwant was, en zegde hem : 'Ik ga. Zij gaan allen. Ook Manaën is er geweest en zelfs... prostituées

(maar hij gebruikte een vuiler woord) zeg ik gaan naar Hem. Het Heldere Water is vol ontgoochelden. Indien Hij mij nu geneest, en Zijn anatema van mijn land wegtrekt, die legers mollen, wormen en krekels opgraven als oorlogsmachines, het zaad opeten en de wortels afknagen van de fruitbomen en de wijngaarden, en niets ze kan verdelgen, dan wordt ik Zijn vriend. Anders... wee Hem !' Wij antwoorden hem : 'Gaat gij daarheen met zulke gedachten ?' Hij antwoordde : 'Wie gelooft in die duivel ? In elk geval, Hij kan met mij een verbond aangaan zoals hij doet met prostituées'. Wij besloten te komen en het U te vertellen, zodat Gij zoudt weten hoe met Doras te handelen."

"Het is reeds gedaan."

"Reeds gedaan ? Natuurlijk. Hij heeft wagens en paarden, wij hebben enkel onze benen. Wanneer kwam hij ?"

"Gisteren."

"En wat gebeurde ?"

"Dit : indien jullie verkiezen u met Doras bezig te houden, kunnen jullie naar zijn huis gaan in Jeruzalem en over hem treuren. Zij bereiden voor hem zijn graf."

"Dood ?!"

"Dood. Hier. Maar spreken we niet over hem."

"Ja, Meester... Maar... zeg ons één ding. Is het juist wat hij over Manaën zegde ?"

"Ja. Hebben jullie spijt ?"

"O ! Het is onze vreugde ! Wij hebben zo dikwijls over U tot hem gesproken te Machaerus ! En wat wenst een apostel meer dan dat zijn Meester bemind wordt ? Dat is het wat Johannes wenst, en wij met hem."

"Gij hebt gelijk, Mattias. De wijsheid is met u."

"En... Ik geloofde het niet. Maar wij hebben haar zojuist ontmoet... Zij kwam ook naar ons om U te vinden, vòòr het Tabernakelfeest. En wij zegden haar : 'Waar gij naar zoekt is hier niet. Maar weldra zal Hij in Jeruzalem zijn voor het Tabernakelfeest...' Wij zegden haar dat omdat de Doper ons gezegd had : 'Zie die zondares, zij is een korst vuil, maar binnenin is zij een vlam die gereed is op te laaien. Zij zal zo geweldig worden dat zij doorheen de korst zal breken en alles zal verbranden. Het vuil zal afvallen en de vlam zal overblijven'. Dat zegde hij. Maar is het waar dat zij hier slaapt, zoals twee machtige schriftgeleerden ons kwamen vertellen ?"

"Nee. Zij is in een van de stallen van de rentmeester, meer

dan een mijl hiervandaan."

"Helse tongen ! Hebben jullie dat gehoord ? En zij !..."

"Laat ze zeggen. Goede mensen geloven hun woorden niet, zij geloven in Mijn daden."

"Johannes zegde het ook zo. ³ Enkele dagen geleden, zegden enkelen van zijn leerlingentot hem in onze tegenwoordigheid : 'Rabbi, Hij, die met u was aan de andere kant van de Jordaan en van Wien gij getuigenis aflegde, doopt nu. En zij gaan allen naar Hem. Gij zult zonder volgelingen blijven'. En Johannes antwoordde : 'Gezegend mijn oren die dat nieuws horen ! Jullie beseffen niet wat een vreugde jullie mij geven. Jullie moeten weten dat niemand iets kan nemen tenzij het hem door de hemel is gegeven. Jullie kunnen getuigen dat ik zegde : 'Ik ben de Christus niet, maar ik werd vòòr Hem gezonden om Zijn weg te bereiden'. Een rechtvaardige neemt geen naam die hem niet toebehoort, en zelfs indien de mensen wenssen hem te prijzen door te zeggen : 'Gij zijt het', t.t.z., de Heilige, zal hij zeggen : 'Niet waar, ik ben Zijn dienaar'. En hij is evenzeer heel gelukkig, want hij denkt : 'Ik moet een beetje zijn zoals Hij, indien de mensen mij voor Hem aanzien'. En wat verlangt iemand die liefheeft, tenzij te zijn zoals de persoon die hij bemint ? Slechts de bruid verheugt zich om de bruidegom. De beste man zou het niet kunnen omdat het immoreel zou zijn en een diefstal. Maar de vriend van de bruidegom, die bij hem is en vol bruidsvreugde naar zijn woorden luistert, is zo verheugd dat die bijna gelijk is aan de vreugde die de maagd gelukkig maakt die zijn vriend huwt, en die de honing van de bruidswaarden vooraf smaakt. Dat is *mijn* vreugde en zij is volledig. Wat anders doet de vriend van de bruidegom, na zijn vriend maanden te hebben gediend en na de bruid naar zijn huis te hebben geleid ? Hij trekt zich terug en verdwijnt. Zo wil ik Een enkel blijft over : de bruidegom met de bruid : *De Mens met het menselijk geslacht*. O ! wat een diepe woorden ! Hij moet groter worden, ik kleiner. Degene die van de hemel komt is boven alle andere. Patriarchen en profeten verdwijnen bij Zijn komst, want Hij is als de zon die alles verlicht met zulk een helder licht, dat sterren en planeten, beroofd van licht, erdoor verlicht worden, en zij, waarvan het licht niet gedooft is, overtroffen worden door zijn uiterste helderheid. Zo gebeurt het, omdat Hij uit de hemel komt, terwijl de patriarchen en profeten naar de hemel zullen gaan, maar zij komen niet uit de hemel. Wie uit de hemel komt is boven alle andere. En Hij verkondigt wat Hij gezien heeft en gehoord. Maar al degene die de hemel niet betrachten en daarom God loochenen kunnen zijn getuigenis niet aanvaarden. Wie de getuigenis aanvaardt, van wie uit de hemel daalt, bezegelt, door

zijn geloof, dat God waarachtig is, en niet een ijdele geschiedenis zonder enige waarheid, en hij bemerkt de Waarheid, omdat zijn ziel erom smeekt. Want Degene die God zond, spreekt Gods woorden, want God geeft Hem de Geest zonder voorbehoud, en de Geest zegt : 'Hier ben Ik. Neem Mij, want Ik wil bij U zijn, Gij zijt het genoeg van onze liefde'. Want de Vader bemint de zoon onmetelijk en hij heeft alles in Zijn handen gelegd. Daarom wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven. Maar wie weigert in de Zoon te geloven zal het Leven niet zien. En de gramschap van God zal in hem en op hem blijven'. Dat is het wat hij zegde. Ik prentte zijn woorden in mijn geheugen zodat ik ze aan U kon meedelen" zegt Mattias.

"En Ik prijs en dank jullie voor hem. ⁴ De laatste Profeet in Israël is niet degene die uit de hemel daalt, maar, daar hij gezegend werd met goddelijke giften als Hij nog in de schoot van zijn moeder was - gij weet het niet, maar Ik zeg het jullie - het is degene die het dichtst is bij de hemel."

"Wat ? O ! zeg het ons. Als hij van zichzelf spreekt, zegt hij : 'Ik ben een zondaar'." Zowel de herders als de leerlingen zijn nieuwsgierig te weten.

"Toen Mijn Moeder Mij droeg, toen ze bevallen was van Mij-God, daar zij de Nederige en Beminde was, ging zij Johannes' moeder helpen, die haar niet was langs moeders kant, en bevallen was in haar hoge leeftijd. De Doper had reeds een ziel, daar hij in zijn zevende maand was. En de mensenkiem, besloten in zijn moeders schoot, sprong van vreugde op bij het horen van de Goddelijke Bruidgom. Ook daarin een voorloper, ging hij al de verlorene zielen vooraf, want Genade was meegedeeld van schoot tot schoot en doordringend, vernielde het de erfzonde in de ziel van het kind. Daarom zeg Ik dat er op aarde drie zijn die de Wijsheid bezitten, zoals er in de Hemel Drie zijn die Wijsheid zijn : het Woord, Zijn Moeder, de Voorloper, op aarde; de Vader, de Zoon, de Heilige Geest in de hemel."

"Onze zielen zijn door en door verbaasd, haast zoals toen ons verteld werd : 'De Messias is geboren...' Want Gij zijt de afgrond van Barmhartigheid en onze Johannes is de afgrond van nederigheid."

En Mijn Moeder is de afgrond van zuiverheid, van lieftaligheid, van liefde, van gehoorzaamheid, van nederigheid, en van elke andere deugd die van God komt en die God verleent aan Zijn heiligen."

⁵ "Meester" zegt Jakobus van Zebedeüs, "daar zijn heel wat mensen."

"Laat ons gaan. Jullie mogen ook komen."

De menigte is zeer groot.

"Vrede zij jullie" zegt Jezus. Hij glimlacht en zeer zelden is Zijn glimlach zo helder.

Er wordt gezegd : 'Stel de Heer uw God niet op de proef'.

Dit gebod wordt te dikwijls vergeten. Wij stellen God op de proef wanneer wij Hem ònze wil willen opleggen. We stellen God op de proef als wij overhaast handelen tegen de regels van de Wet, die heilig zijn en volmaakt en op geestelijk gebied, de voornaamste, ze hebben te doen met en dragen ook zorg voor het vlees dat God schiep. Wij stellen God op de proef wanneer, na door Hem te zijn geholpen, wij ònze wegen gaan en de hulp verwaarlozen die Hij ons verleende voor ons eigen welzijn en om ons aan God te doen denken. God is noch te bespotten noch belachelijk te maken. Maar dat gebeurt te dikwijls.

Gisteren hebben jullie gezien welk een straf degene wacht die God bespotten. De eeuwige God, die vol medelijden is voor degene die zich berouwen is uiterst streng voor onboetvaardige zielen, die onder geen enkel voorwendsel zich willen verbeteren. Jullie komen tot Mij om het woord van God te horen. Jullie komen om mirakels te bekomen. Jullie komen om vergeven te worden. En de Vader geeft jullie Zijn woord, Zijn mirakels en Zijn vergiffenis. En Ik heb geen spijt uit de hemel te zijn neergedaald want Ik kan jullie mirakels en vergiffenis schenken en Ik kan jullie God doen begrijpen.

Deze man werd neergeslagen zoals Nadab en Abihu, door het vuur van de goddelijke wraak. Maar jullie moeten u behoeden hem te oordelen. Wat gebeurde, een nieuw mirakel, zou jullie niet alleen moeten doen nadenken hoe men zich als vriend tegenover God moet gedragen. Hij begeerde het boetewater maar zonder een bovenna-tuurlijke geest. Hij verlangde het voor een menselijke geest. Als een magisch middel om zijn ziekte te genezen en hem te bevrijden van zijn onheil. Het enige wat hij in het zicht had was zijn lichaam en zijn oogst. Niet zijn arme ziel, die voor hem geen waarde had. Zijn enige waarden waren leven en geld.

Ik zeg : een hart is waar zijn schat is, en zijn schat is waar zijn hart is. De schat is daarom in het hart. In zijn hart had hij dorst voor het leven en voor veel geld. Hoe moest hij het verkrijgen ? Door gelijk welk middel. Ook door misdaad. En was zo zijn verzoek om gedoopt te worden niet God belachelijk maken en Hem op de proef stellen ? Een oprecht berouw voor zijn lang zondevol leven had volstaan om voor hem een heilige dood te bekomen en wat eerlijk was te hebben op aarde. Maar hij had geen berouw.

Daar hij nooit iemand buiten zichzelf liefhad, ging hij zover dat hij zichzelf niet liefhad. Tranen van oprecht berouw zouden zijn zuiverend water zijn geweest. En moge dat zo zijn voor jullie allen die naar Mij luistert. Want er is niemand zonder zonde, en daarom hebben jullie allen dat water nodig. Opspringend uit jullie harten, daalt het over jullie neer en wast het jullie, het zuivert wat bedorven is, het verheft wat terneer ligt, het prent nieuw leven in degene die de zonde had doen bloeden.

Die man was enkel bezorgd om de beuzelarijen van deze aarde. Maar er is maar één ellende die de mens zou moeten doen nadenken. En dat is de eeuwige ellende God te verliezen. Hij ontbrak niet aan de rituele offers. Maar hij offerde aan God niet het offer van zijn geest, t.t.z. hij hield niet op te zondigen, hij deed geen boete en vroeg geen vergiffenis *bij middel van goede daden*. Schijnheilige offers gebracht bij middel van rijkdommen, onwettig bekomen, zijn als verzoeken tot God om medeplichtige te worden van duivelse handelingen van de mens. Kan zoiets ooit gebeuren? Is dat niet spotten met God? God verwerpt degene die zegt: 'Ik bied U offers aan' maar erom begaan is verder te zondigen. Kan een lichamelijke vasten van enig nut zijn wanneer de ziel zich niet van zonde onthoudt?

Moge de dood van de man die hier stierf jullie doen nadenken over de voorwaarden die nodig zijn om door God bemind te worden. In zijn weelderige woonst treuren nu zijn verwanten en de gehuurde klaagvrouwen over zijn lijk dat binnenkort naar zijn graf zal gebracht worden. O! Een echt treuren en een echt lijk! Niet mèèr dan een *lijk*! Niets anders dan ontmoedigd treuren. Want de ziel *die reeds dood was* zal voor *altijd* gescheiden zijn van deze die hij liefhad uit bloedverwantschap of gelijkheid van mentaliteit. Zelfs indien dezelfde plaats hen voor eeuwig zal verenigen, zullen zij door de haat die er heerst, gescheiden zijn. Dan is de dood 'ware' scheiding. Het zou beter zijn voor een mens, als hij zijn ziel gedood heeft, dat hij over zichzelf rouwde, eerder dan door anderen gerouwd te worden, en alzo, door de tranen van een berouwvol en nederig hart, hij het leven teruggeeft aan zijn ziel, door Gods vergiffenis.

Ga. Zonder haat of commentaar. Met niets dan nederigheid. Want Ik heb over hem gesproken uit rechtvaardigheid, zonder haat. Het leven en de dood moeten ons onderrichten hoe goed te leven en een gelukkige dood te sterven, en het leven te erven zonder dood. De vrede zij met jullie."

Er zijn geen zieken, geen mirakels, en Petrus zegt tot de drie

leerlingen van de Doper : "Ik heb spijt voor jullie."

"O ! dat hoeft niet. Wij geloven zonder te zien. We hadden het mirakel van *Zijn* geboorte en het deed ons geloven. En nu hebben wij *Zijn* woord om ons geloof te versterken. Wij vragen het enkel te dienen tot wij in de hemel zijn, zoals onze broeder Jonas."

EEEE E0000 EEEEE 00000 EEEEE 00000 EEEEE

127. - 11. JEZUS AAN HET "HELDERE WATER" :
"GIJ ZULT DE VROUW VAN UW NAASTE NIET BEGEREN".

12 maart 1945.

¹ Jezus gaat middendoor een grote menigte en zij roepen Hem van alle kanten. Enkelen tonen hun wonden, anderen vermelden hun ongelukken, anderen zeggen eenvoudig : "Heb medelijden met mij", anderen tonen Hem hun kleine kinderen en vragen Hem ze te zegenen. De heldere rustige dag heeft een grote menigte mensen hier gebracht.

Wanneer Jezus haast op Zijn plaats is, wordt een klagende kreet gehoord van het kleine pad dat naar de rivier loopt : "Zoon van David, heb medelijden met een ongelukkige !"

Jezus kijkt in die richting en zo doet de menigte en Zijn leerlingen. Maar een dicht kreupelbosje verbergt de pleitende man.

"Wie zijt gij ? Kom eruit."

"Ik kan niet. Ik ben onrein. Ik moet naar de priester om uit de wereld te worden gestoten. Ik heb gezondigd en melaatsheid heeft mijn lichaam besmet. Ik hoop op U."

"Een melaatse ! Een melaatse ! Banvloek ! Laten wij hem steningen !" schreeuwt de rumoerige menigte.

Met een gebaar beveelt Jezus stilte en kalmte. "Hij is niet meer onrein dan wie ook die in zonde leeft. In Gods ogen is een onboetvaardige zondaar meer onrein dan een rouwmoedige melaatse. Indien jullie kunnen geloven, kom mee met Mij."

De leerlingen en enkele nieuwsgierigen volgen Jezus. De anderen rekken hun nekken en blijven waar ze zijn.

Jezus gaat voorbij het huis en het paadje, naar het kreupelbosje. Dan staat Hij stil en beveelt : "Toon u."

Een jonge man, iets ouder dan een tiener, verschijnt. Zijn geelaat, dat er nog mooi en fris uitziet, is lichtjes bedekt met een zeer

dunne knevel en baard. Zijn ogen zien rood van het wenen.

Hij wordt begroet door een groep vrouwen allen bedekt met een sluier, die voordien weenden in de tuin van het huis toen Jezus voorbijging en die nu zelfs luider roepen te wijten aan de bedreigingen van de menigte. "O zoon!" schreeuwt een vrouw bezwijkend op de armen van een andere vrouw, waarschijnlijk een verwante of een vriendin, ik ben niet zeker.

Jezus gaat alleen naar de ongelukkige jongeling toe. "Gij zijt zeer jong. Hoe werd gij melaats?"

De jonge man slaat de ogen neer, wordt rood, mompelt maar gaat niet verder. Jezus herhaalt Zijn vraag. De jonge man zegt iets klaarder, maar slechts enkele woorden worden opgevangen: "... mijn vader... Ik ging... wij zondigden... Ik niet alleen..."

"Uw moeder staat ginder, hopen en wenend. God in de hemel weet het. Ik ben hier en Ik weet het. Maar Ik heb uw vernedering nodig, zodat Ik medelijden kan hebben met u. Spreek op."

"Spreek, mijn zoon. Heb medelijden met de schoot die u droeg" jammert de moeder die zich gesleept heeft tot waar Jezus staat en nu, op haar knieën, onbewust de boord van Jezus' tuniek houdend in één hand, terwijl zij het andere uitstrekt naar haar zoon, en gloeiend hete tranen stort.

Jezus legt Zijn hand op haar hoofd. "Spreek op" zegt Hij opnieuw.

"Ik ben haar eerstgeborene en help mijn vader in zijn handel. Hij stuurt mij heel dikwijls naar Jericho om zijn klanten te bezoeken en... en een... had een mooie jonge vrouw... Ik hield van haar. Ik ging verder dan ik moest... Zij hield van mij... Wij hunkerden naar elkaar... en wij zondigden in de afwezigheid van haar man... Ik weet niet wat gebeurde, want zij was gezond. Ja. Niet alleen ik was gezond en wilde haar... zij was ook gezond, en wilde mij. Ik weet niet indien... zij andere mannen wilde dan ik, en besmet werd... Zij kwijnde weldra weg en nu is zij reeds tussen de graven, levend begraven... En ik... en ik... Moeder! Gij hebt het gezien. Het is een kleine vlek, maar men zegt dat het melaatsheid is... en ik zal ervan sterven. Wanneer?... Geen leven... geen tehuis... geen moeder!... O! moeder! Ik kan u zien maar kan u niet kussen!... Vandaag komen zij om mijn kleren open te scheuren en mij uit het huis te verjagen... uit het dorp... Ik ben erger dan dood. En ik zal zelfs mijn moeder niet hebben om over mijn lijk te treuren..."

De jonge man weent. Zijn moeder lijkt op een boom hevig ge-

schud door de wind, zo krampachtig is zij aan het snikken. De menigte commentarieert met tegengestelde gevoelens.

Jezus is droevig. Hij zegt : "En toen ge zonde bedreef, dacht gij aan uw moeder ? Waart gij zo krankzinnig dat gij u niet herinnerde dat gij een moeder had op aarde en een God in de hemel ? En was de melaatsheid op u niet verschenen, zoudt gij ooit beseft hebben dat gij God beledigde en uw naaste ? Wat hebt gij met uw ziel gedaan ? En met uw jeugd ?"

"Ik was bekoord..."

"Zijt gij een klein kind dat niet weet dat deze vrucht vervloekt was ? Gij verdient te sterven zonder medelijden."

"O ! Medelijden ! Gij alleen kunt..."

"Ik niet. God. En indien gij nu zweert dat gij niet meer zult zondigen."

"Ik zweer het. Red mij, Heer. Binnen enkele uren zal ik veroordeeld zijn. Moeder !... Help mij met uw tranen... O ! Moeder !"

De vrouw heeft geen stem meer. Zij omklemt Jezus' benen en kijkt op met verwijde ogen van pijn. Haar gelaat heeft de tragische uitdrukking van een persoon die verdrinkt en weet dat hij de laatste steun vasthoudt die hem kan redden.

Jezus kijkt naar haar. Hij glimlacht medelijdend : "Sta op, moeder. Uw zoon is genezen. Maar *ter wille van u*, niet *omwille van hem*."

De vrouw kan het nog niet geloven. Zij meent dat hij niet kan genezen zijn, daar hij zo ver staat, en schudt haar hoofd ontkenkend, voortdurend snikkend.

"Man : neem uw tuniek weg van voor uw borst. Daar had gij de vlek. Zodat uw moeder moge getroost worden."

De jonge man doet zijn tuniek naar beneden en schijnt naakt in ieders ogen. Zijn huid is de gladde mooie huid van een sterke jonge man.

"Kijk, moeder" zegt Jezus, en Hij buigt neer om de vrouw op te richten. Zijn gebaar dient ook om haar te weerhouden, daar haar moederliefde en het zien van het mirakel haar zou aanzetten zich naar haar zoon te haasten, zonder te wachten tot hij gezuiverd is. Als zij beseft dat het voor haar onmogelijk is te gaan waar haar moederliefde haar heendrijft, laat zij haar gaan op Jezus' borst en kust Hem in een ware vreugdevolle verrukking. Zij weent, glimlacht, kust, zegent... en Jezus streelt haar medelijdend. Dan zegt

Hij tot de jonge man : "Ga naar de priester. En herinner u dat God u genas omwille van uw moeder en opdat gij in de toekomst zoudt rechtvaardig zijn. Ga."

De jonge man gaat weg na de Zaligmaker te hebben gezegend en, op een afstand wordt hij gevolgd door zijn moeder en de andere vrouwen die bij haar waren. De menigte zingt hosanna's.

² Jezus gaat terug naar Zijn plaats.

"Ook die jonge man was vergeten dat er een God is die een eerlijke moraal oplegt. Hij was vergeten dat het verboden is voor zichzelf goden te maken die geen God zijn. Hij was vergeten de sabbat te onderhouden zoals Ik jullie onderwees. Hij was een minnende eerbied vergeten voor zijn moeder. Hij was vergeten dat het verboden is onkuis te zijn, te stelen, vals te zijn, de vrouw te begeren van zijn naaste, zichzelf te doden en zijn ziel, onkuisheid te bedrijven. Hij was alles vergeten. Jullie hebben gezien hoe hij geslagen werd.

'Gij zult de vrouw van uw naaste niet begeren' is verbonden met 'Gij zult geen onkuisheid bedrijven'. De wellust gaat altijd de daden vooraf. De mens is te zwak om naar iets te verlangen zonder zijn verlangen uit te voeren. En, wat uiterst droevig is, de mens is niet bekwaam zich op dezelfde manier te gedragen ten aanzien van zijn eerlijke verlangens. In het kwade went de mens en volvoert dan zijn wens. In het goede wenst hij en houdt zich in, als hij maar niet achteruitkomt.

Vermits zondige verlangens wijd verspreid zijn zoals kweek dat zich verspreidt, zal Ik herhalen wat Ik tot hem zegde : zijn jullie kleine kinderen die niet weten wat deze bekoring is en vermeden moet worden ? 'Ik werd bekoord'. De oude verontschuldiging ! Maar daar het een oud voorbeeld is, zou men zich zijn gevolgen moeten herinneren en bijgevolg zeggen : 'Neen'. Onze geschiedenis ontbreekt het niet aan voorbeelden van *kuisen mensen* die toch volhardden niettegenstaande al de verlokkingen van sex en de bedreigingen van gewelddadige mensen.

Is bekoring kwaad ? Neen. Het is het werk van de Boze. Maar wie ze overwint, keert ze om in glorie.

De echtgenoot die het hof maakt met andere vrouwen, is een moordenaar van zijn vrouw, van zijn kinderen, van zichzelf. Wie in de woonst gaat van een naaste om onkuisheid te bedrijven is een dief, en een van de lafste. Zoals een koekoek, geniet hij van het nest van een ander, zonder enige uitgave. Wie de goede trouw van een vriend bedriegt, is een vervalser, omdat hij een vriendschap si-

muleert die hij in werkelijkheid niet heeft. Wie zich zo gedraagt, onteert zijn ouders en zichzelf. Kan God bijgevolg met hem zijn ?

Ik bewerkte het mirakel voor die arme moeder. Maar ik walg zo ontzettend van wulpsheid, dat het Mij in de war stuurt. Jullie schreeuwden het uit van vrees en afschuw voor de melaatsheid. Mijn ziel schreeuwde het uit voor de wulpsheid. Ik ben omgeven door alle mogelijke ellenden en Ik ben de Zaligmaker van allen. Maar Ik verkies een lijk aan te raken, een rechtvaardige wiens verrot vlees eerlijk is geweest en die in vrede is met zijn ziel, liever dan naar iemand te gaan die stinkt van wellust. Ik ben de Zaligmaker, maar Ik ben de Onschuldige. Dat zouden allen die hier komen of van Mij spreken zich moeten herinneren, hun eigen hartstochten Mij ten laste leggend.

Ik besef dat jullie iets anders zouden willen van Mij. Maar Ik kan niet. Het verval van een jeugd, nauwelijks gevormd en reeds vernietigd door wulpsheid, heeft Mij meer van streek gebracht dan had Ik de Dood aangeraakt. Laat ons naar de zieken gaan. Vermits Ik het Woord niet kan zijn, omwille van de walg die Mij schokt, zal Ik de genezing zijn van degene die op Mij hopen.

De vrede zij met jullie."

Jezus is inderdaad zeer bleek, alsof Hij leed. Hij glimlacht maar opnieuw wanneer Hij over zieke kinderen buigt of gebrekkigen die op hun bruis liggen. Dan is Hij terug zichzelf. In het bijzonder wanneer Hij Zijn vinger steekt in de mond van een kleine stomme jongen, ongeveer tien jaar oud, en hem doet zeggen : "Jezus" en dan "Mama".

De mensen gaan zeer traag weg.

³ Jezus houdt op en wandelt in de zonneschijn, die de tuin overspoelt, tot Iscariot naar Hem toegaat en zegt : "Meester, mijn geest komt niet tot rust..."

"Waarom, Judas ?"

"Omwille van die mensen in Jeruzalem... Ik ken ze. Laat mij daar gaan voor enkele dagen. Ik vraag U niet er mij alleen heen te sturen. Integendeel, sta dat a.u.b. niet toe. Stuur Simon en Johannes met mij mee. Zij waren zo goed voor mij gedurende ons eerste verblijf in Judea. De ene tempert mijn ijver, de andere zuivert mijn persoonlijke gedachten. Gij kunt niet geloven wat Johannes voor mij betekent ! Hij is dauw op mijn vurigheid en olie op mijn woelig water... Geloof mij."

"Ik weet het. Daarom moet gij niet zo verrast zijn, indien Ik zo van hem houd. Hij is Mijn vrede. Maar gij ook, als gij altijd